

Arrest

nr. 147 263 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X en X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en hun meerderjarige kinderen X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 maart 2012 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch attest op.

1.3. Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*Naam:
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16/03/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.4. Volgens informatie van de verwerende partij hebben alle verzoekende partijen, met uitzondering van de derde verzoekende partij A.Bes., het grondgebied verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Uit informatie van 15 oktober 2012 overgemaakt door de verwerende partij met een schrijven van 6 mei 2015 blijkt dat alle verzoekende partijen met uitzondering van de derde verzoekende partij, A.Bes. het grondgebied vrijwillig hebben verlaten. Ter terechtzitting gewezen op deze informatie, betwist de advocaat van de verzoekende partijen deze informatie niet.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van alle verzoekende partijen, met uitzondering van de derde verzoekende partij A.Bes, bij onderhavige vordering gelet op het feit dat zij zich niet meer op het grondgebied bevinden, stelt de advocaat van de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Wat het actueel belang van de verzoekende partijen, met uitzondering van de derde verzoekende partij A.Bes., betreft bij de beslissing van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wijst de Raad op artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet

Artikel 9^{ter}, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen (...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet kan indienen.

Er dient aldus rekening te worden gehouden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898).

Uit informatie overgemaakt door de verwerende partij 2015 is echter gebleken dat alle verzoekende partijen met uitzondering van de derde verzoekende partij, A.Bes. het grondgebied vrijwillig hebben verlaten.

Na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zal de verwerende partij *in casu* bijgevolg enkel kunnen vaststellen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf van de voornoemde verzoekende partijen niet kan inwilligen. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden beslissing de voornoemde verzoekende partijen nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet onontvankelijk in hoofde van alle verzoekende partijen met uitzondering van de derde verzoekende partij A.Bes.

3.3. Voorts wijst de Raad erop dat *in casu* uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij, samen met de overige verzoekende partijen op 31 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met verwijzing naar het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 16 maart 2012 uitbracht aangaande de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies vast dat de beschreven medische toestand van de eerste verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Het blijkt dan ook dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op

de medische problematiek van de eerste verzoekende partij en niet op enige medische problematiek van de overige verzoekende partijen.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag van 31 januari 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medisch getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoekende partij. In een aanvulling van 20 maart 2011 wordt een nieuw medisch getuigschrift bijgevoegd bij de voornoemde aanvraag, doch eveneens enkel op naam van de eerste verzoekende partij, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van 31 januari 2012 zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de overige verzoekende partijen.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag enkel steunt op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de derde verzoekende partij zelve geen medische problematiek heeft voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in haar hoofde een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd bij de voornoemde aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de derde verzoekende partij geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen.

Aangezien deze verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de derde verzoekende partij bij onderhavige vordering. Opdat deze verzoekende partij een persoonlijk belang bij het beroep zou

kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting werd gevraagd om, in het licht van de bovenstaande vaststellingen, standpunt in te nemen omtrent het persoonlijk en rechtstreeks belang van de derde verzoekende partij. De advocaat van de verzoekende partijen stelt zich in zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad gelet op het feit dat de medische regularisatie gevraagd werd op basis van de situatie van de vader.

Er wordt aldus niet aangetoond dat de derde verzoekende partij na een gebeurlijke vernietiging in aanmerking zou kunnen komen voor het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De voornoemde verzoekende partij valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij kan uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard - geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel halen. De derde verzoekende partij kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maakt dat deze haar toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang ook onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de derde verzoekende partij.

3.4. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER